

Ve dvou světech

Během posledních dní, které jsou opravdu chladné a podzimní, jsem sáhla po svém milovaném teplém šátku, který jsem měla naposledy skoro před měsícem, když jsme zpívali s Čhavorence v Praze. Omotala jsem si ho kolem krku, nadechla se a zjistila, že v něm ještě pořád zůstala vůně Rudolfiny. A jak to už čuchám několikátým dnem, vůni pomalu přestávám vnímat (a zmoknutí dneska odpoledne tomu asi taky neprospělo), ale ty vzpomínky tu pořád jsou. A je jich hromada. Myslím, že už je konečně ta správná chvíle to všechno sepsat.

Článek o našem „rudolfinském dobrodružství“ jsem začala psát hned po našem návratu, ale zasekla jsem se na mrtvém bodě a nedokázala se pohnout z místa. Nebyla jsem si jistá, o čem všem chci psát, nevěděla jsem, jak má vlastně článek vyznít. A neznamena to, že teď už to vím. A třeba to nebudu vědět ani až ho dopíšu. Ale už jsem to prostě nemohla vydržet a musela jsem dát konečně dohromady těch pár dní, na které už do konce života nezapomenu.

Když se s námi na posledním letním koncertu Romano drom většina lidí loučila slovy „Tak v říjnu.“, byly jsme s holkama vážně nadšené. Nemohly jsme se dočkat, až budeme zase s partou lidí z Čhavorence, až budeme moci zpívat romské písně a posílat do publika tu energii, která současně s jejich hudbou vzniká. A to jsme ani nevěděly, že budeme do Rudolfiny chodit dveřmi pro personál, ztrácet se v bludišti chodeb v zákulisí (to jsem se ztrácela jen já, holky s tím prý nikdy neměly problém), o přestávkách chodit do filharmonického bufetu a hlavně, zpívat na varhanní empoře a zažít to, když vám celá Dvořákova síň tleská ve stoje. Nikdy mě nenapadlo, že bych mohla tohle všechno napsat a přitom si ani trochu nevymýšlet. Mám pocit, že jsem tím vypotřebovala svojí dávku štěstí, náhody a příležitosti na dalších deset let dopředu. Ale vůbec mi to nevádí.

Chodit dveřmi pro účinkující, nacházet se na plakátech a být na zkouškách ČF - to se prostě neomrzí.

Teď s odstupem si uvědomuji ty rozdíly, které udělaly z toho týdne v Praze tak neuvěřitelný a nádherný zážitek. Když si vezmu to, co jsme zažívali v Rudolfinu a to, co zažívám poslední týdny ve škole, připadá mi to jako dva úplně rozdílné světy.

V jednom světě se mi plní mé sny, zatímco v tom druhém se mi všechny sny o dobré známce z fyziky

rozpadají po větě „Tak Bětko, když jsi teď na tom humanitním bloku...”

Ten jeden svět je plný krásné architektury, nablýskaných podlah a ozdobných sloupů, zatímco v tom druhém se loupe omítka, padá na vás strop a mezi parketami jsou centimetrové díry.

Onehdy jsme procházely s Ditou školou odpoledne po sboru, když Dita řekla „Chybí mi Rudolfinum.“, s pohledem na strop, kudy se táhne obrovská hnusná trubka (já říkám, že na omáčky, ale vážně jsem ještě nepřišla na to, na co doopravdy je). Je to takový rozdíl. Oproti těm rozsáhlým vymalovaným chodbám s výhledem na Pražský hrad, mi připadají chodby na gymplu malé a šedé a nejluxusnější výhled máme na kruháč vedle školy. Neříkám, že v naší rudolfinské šatně A14 byly na stěnách fresky, protože mi to spíš připomínalo protiletadlový kryt, ale šatny v suterénu nejsou kdovíjaké asi nikde.

Další obrovský rozdíl mezi těma dvěma světy jsou lidé. Když mám ve škole pocit, že jsou i učitelé znudění látkou, kterou nám vykládají a pak si vzpomenu na dirigování Marka Ivanoviče - co myslíte, do jakého světa bych chtěla?

U Marka Ivanoviče, bych se ráda na malou chvilku zastavila. Jestli jsem totiž měla někdy sen, zpívat pod něčí taktovkou, tak to je právě on (a pan Bělohlávek, ale to je snad jasné). Už nevím, jestli jsem to četla v komentářích na youtube nebo to říkal tačka, že se kouká na záznam koncertu s Markem Ivanovičem jen kvůli té energii, kterou vysílá muzikantům, do publika i přes monitor počítače, ale kde jsem to slyšela je v podstatě jedno, protože přesně takovéhle to je. Neumím si představit člověka, kterého by nadšení Marka Ivanoviče pro hudbu nenakazilo, ta energie kolem něho úplně pulzuje. To prostě nešlo tam nahoře stát a neusmívat se na něj dolů jako sluníčko. Tak to jen, kdybyste si pořád nebyli jistí, jestli bych trávila dny radši u učitele s přezdívkou „Uspávač hadů“ nebo u usměvavého Marka Ivanoviče.

A není to jen v učitelích. Je to v lidech obecně tady kolem mě. Všichni mi najednou připadají tak malicherní, tak lhostejní. Jako by si vůbec nevážili možností a toho všeho, čím jsou obklopeni. Po týdně stráveném s Čhavorenge, s jejich upřímnými úsměvy, radostí a pokorou pro mě byly první dny „v realitě“ vážně šokem. Zase uvedu příklad.

Monika je úžasná osoba, i když to nechce nikdy slyšet. Když jsme se v létě seznámily, mluvily jsme o víře v Boha, o romských textech a o jejím studiu na konzervatoři. Neřekla mi ale, že jí rodiče na konzervatoř vůbec pustit nechtějí a že mají v plánu jí místo toho provdat. Prostě jí nepřišlo důležité mi o tom říct. Když pak za ní po Romano dromu skutečně jeden hoch z dědiny přišel na námluvy a všichni to brali jako hotovou věc, Monča to vyřešila sama, (v jistém slova smyslu) klidným a rozhodně tím nejrozumnějším způsobem. (Zatímco já jsem se z toho doma skoro psychicky hroutila.) Nikdo v její dědině ji nepodporuje v jejím snu studovat na konzervatoři, nikdo si o ní nemyslí, že je dobrá, že je vzorem pro ostatní děti v osadě. Koukají na ní jako na blázna, že se nechce v sedmnácti provdat a místo toho chce někde studovat a někde to dosáhnout. A ona na konzervatoř stejně šla a první měsíc vstávala ve tři hodiny ráno na autobus, protože nebyl volný internát. Zajímalo by mě, kam bych to dotáhla já, kdybych věděla, že mě nikdo z rodiny nepodporuje a kamarádky si o mně myslí, že jsem blázen. Asi nikam. A Monča se i přesto přese všechno dokáže smát, dělat vtipy, snažit se mě naučit měkké I a pomáhat mi probíjet se mým snadným a bezproblémovým životem. Je to bez nadsázky ta nejmoudřejší a nejpokornější dívka, kterou znám.

A když si tohle všechno uvědomím, pak i sama sobě připadám malicherná a lhostejná, nevážící si toho, co jsem do života dostala. Jestli si podvědomě vedu nějaký seznam, co všechno mě Romano drom naučil, pak bych si tohle měla připsat, jako další položku. Najednou se to snažím všechno vnímat tak nějak jinak. Snažím se vidět ty možnosti, které se mi nabízejí, vážit si věcí, které jsou kolem mě. A moc bych si přála, aby to začali vnímat i lidé kolem mě.

Náš skvělý Romano drom plakát jsme propašovali do studentské místnosti u nás na gymplu. Možná, že i tohle je maličký krok ke změně.

Mým takovým velkým naivním snem je, aby se můj svět nemusel dělit na tyhle dvě různé, naprosto odlišné reality, ale aby byl celý jako ten druhý, plný optimismu a nadšení, kde nejsou žádné známky z fyziky ani úkoly na zeměpis, ale jen krásné budovy a nádherná hudba. Protože stejně jako všechno není černobílé, ani tyto světy nemají pevně určené hranice. A myslím, že to můžeme považovat my všichni za takový velký úkol, pokusit se ty světy nějak spojit. Abych si už nemusela pořád připomínat to, co mi napsala Andy "Realita je krutá, s Čhavorengé je dobře!"

Popravdě, nakonec se to moje psaní odvíjelo vlastně někam úplně jinam, než jsem si představovala. Třeba jsem úplně přeskočila rozkládající se postele v našem ubytování, chybějící vrstevnice v mobilních mapách, skvělé první půlky koncertů, kde jsem se naučila zpívat motiv Vyšehradu a po kterých začátek Luhů a hájů už nikdy nebudu vnímat jako předtím a taky jsem přeskočila skákání panáka v rudolfinském foyer, ale snad to tolik nevádí.

Během tohoto psaní jsem přišla na jednu zajímavou věc, která přidává plusové body tomu reálnému světu a kterou si vlastně hrozně protiřečím, ale jako žena si můžu dovolit si protiřečit. Díky

“rudolfinskému světu” jsem dostala možnost zazpívat si na varhanní empoře s Českou filharmonií pod sebou a zcela zaplněnou Dvořákovou síní před sebou. A jenom díky realitě mého světa jsem si v ten moment uvědomila, jak je ta chvíle výjimečná.

„Sice se tam fotit nesmí, ale fotili všichni, tak jsem ti taky musela udělat památku.“ Aneb jak mám díky Markétčině rebelství důkaz o tom, že se mi to všechno jen nezdálo.

Ale stejně, co může být lepší, než zpívat s Čavorenge “Nemůžu najít manželku a děti, a tak si zpívám: šalomalo šalo ma aj na na na...”?

A nezapomeňte se kouknout na fotky od Andy, které jsou prostě dokonalé
http://conniephotos.rajce.idnes.cz/Rudolfinum_10-2016/

From:

<http://www.bethulda.cz/> - Bětkosvět

Permanent link:

<http://www.bethulda.cz/doku.php?id=rudolfinum>

Last update: **2016/10/29 12:22**

